

Asia: Veronkiertodirektiivi (ATAD) – arviointi

Veronkiertodirektiivillä on tärkeä rooli EU-maiden veropohjien turvaamisessa sekä reilun (muuhun kuin veropohjan aukkoihin nojaavan) kilpailun edellytysten varmistamisessa. Direktiivin toteutukselle ns. minimisääntelynä on hyvät perusteet, sillä se samanaikaisesti varmistaa, että kaikki jäsenmaat ottavat käyttöönsä vähimmäistasoa vastaavat toimet veronkierron ja aggressiivisen verosuunnittelun estämiseksi, mutta tarjoaa myös jäsenmaille mahdollisuuden säätää niistä direktiiviä tiukemmin. Tämä on tarpeen mm. siksi, että eri jäsenmaiden yrityskentät eroavat toisistaan. Huomionarvoista on kuitenkin se, että jäsenmailla voi olla korkea kynnys säätää kansallisia lakeja direktiivin edellyttämää minimitasoa tiukemmin, mistä johtuen sillä, mille tasolle minimivaatimukset asetetaan, on sääntelyn tehokkuuden kannalta todella suuri merkitys.

Nykyisellään veronkiertodirektiivissä määritelty minimitaso jää monilta osin liian löysäksi, ja sääntely mahdollistaa monien porsaanreikien sisällyttämisen kansalliseen lainsäädäntöön. Näistä syistä veronkiertodirektiiviin pohjaava lainsäädäntö ei aina torju tehokkaasti veronkiertoa ja aggressiivista verosuunnittelua. Muun muassa korkovähennysrajoituksiin ja väliyhteisösääntelyyn sisältyy olennaisia puutteita, joita käsittelemme seuraavissa kappaleissa. Nostamme esiin esimerkkejä Suomesta käyttäen apuna mm. yritys vastuujärjestö Finnwatchin laatimia case-tutkimuksista.

Koron vähennysoikeutta rajoittavien säännösten puutteet

Korkovähennysrajoitukset ovat keskeinen rajat ylittävää voitonsiirtoa kitkevä toimi. Asettamalla rajat sille, kuinka paljon yritys voi vähentää verotuksessaan korkokuluja, rajoitetaan matalan verotuksen maihin korkojen muodossa tapahtuvaa voitonsiirtoa. Ilman rajoituksia yritysten olisi mahdollista siirtää kaikki voittonsa korkoina maahan, jossa voittoja verotetaan kevyemmin, ja valtiot, joissa voitot tosiasiallisesti syntyvät, jäisivät kokonaan ilman verotuloja. Nykyisellään veronkiertodirektiivin 4. artiklan mukaisesti rajoituksiin sisältyy kuitenkin useita merkittävästi niiden tehoa heikentäviä tekijöitä.

Veronkiertodirektiivin mukaan nettokorkomenojen vähennysoikeus on rajattu 30 prosenttiin yrityksen EBITDA:sta. Verovelvolliselle voidaan kuitenkin myöntää oikeus vähentää kaikki nettokorkomenot aina kolmeen miljoonaan euroon asti. Monessa jäsenmaassa nettokorkomenot onkin säädetty vähennyskelpoisiksi tähän rajaan asti. Rajaa voidaan pitää hyvin korkeana etenkin pienempien yritysten tapauksessa: käytännössä pienemmät yritykset voivat em. rajan kansalliseen lainsäädäntöönsä vieneissä maissa edelleen siirtää kaikki voittonsa ulkomaille. Myös isommille (tai isompaa tulosta tekeville) yrityksille direktiivin sallimien maksimirajojen käyttö tarjoaa mahdollisuuden siirtää joka vuosi kolmen miljoonan euron edestä voittoja pois siltä alueelta, missä voitot ovat syntyneet.

Kolmen miljoonaan euroon asetettu raja on erityisen ongelmallinen konsernin sisäisten korkomenojen kohdalla, koska iso osa rajat ylittävästä voitonsiirrosta tapahtuu

konserniyhtiöiden välillä. Suomessa konsernin sisäisiä nettokorkomenoja koskeva raja (500 000 €) on asetettu matalammaksi kuin muille tahoille maksettuja korkoja koskeva raja (3 milj. €). Tämä on huomattavasti direktiivin mukaista minimisääntelyä parempi ratkaisu. Kuitenkin myös tämä raja tarjoaa pienemmille yhtiöille mahdollisuuden siirtää valtaosan voitoistaan ulkomaille, ja tätä mahdollisuutta myös hyödynnetään aktiivisesti. Esimerkiksi Finnwatchin tutkimissa rajat ylittävissä sijoitusrakenteissa valtaosa Suomessa syntyneistä voitoista kotiutettiin ulkomaiselle emoyhtiölle vähennyskelpoisten korkomenojen muodossa, ja osassa tapauksista Suomeen ei tämän vuoksi tarvinnut maksaa lainkaan yhteisöveroa¹.

Metsäsijoituksiin keskittyneen tutkimuksen kohteena oli neljän ulkomaisen rahaston tai muun institutionaalisen sijoittajan Suomeen ulottuvat sijoitusrakenteet. Kyse oli Ranskaan, Luxemburgiin, Saksaan ja Ruotsiin rekisteröidyistä toimijoista, ja yhteensä nämä tahot hallinnoivat metsäsijoituksiaan Suomessa kahdeksan eri osakeyhtiön ja kahden muunlaisen yhteisön (yhteismetsä ja kommandiittiyhtiö) kautta. Tapauksia yhdistää mm. se, että kaikki Suomesta ulkomaille maksetut korkokulut on saatu vähentää verotuksessa – useimmiten siksi, että korkojen määrä on jäänyt alle euromääräisten rajojen, vaikka maksetut korot ovat olleet korkeita yhtiöiden kokoon suhteutettuna.

Sääntelyn tehoa voitaisiin parantaa huomattavasti luopumalla euromääräisistä rajoista eli poistamalla kokonaan direktiivin 4. artiklan 3 kohta. Tällöin vähennysoikeus nojaisi aina nk. EBITDA-sääntöön, joka ottaa paremmin huomioon yrityksen koon ja voittojen suuruuden. Vaihtoehtoisesti euromääräistä rajaa tulisi laskea selvästi nykyisestä. Erityisen tärkeää tämä olisi konsernin sisäisten korkomenojen kohdalla.

Mikäli euromääräiset rajat päätetään jättää direktiiviin, tulisi ne myös muuttaa konsernikohtaisiksi. Nykyisellään eri maiden implementointiratkaisut eroavat toisistaan sen suhteen, sovelletaanko euromääräistä rajaa yksittäisiin verovelvollisiin vai ovatko rajat konsernikohtaisia. Suomessa euromääräisiä rajoja sovelletaan yksittäisiin verovelvollisiin, mikä avaa suurissa konserneissa merkittäviä verosuunnittelumahdollisuuksia: siirtämällä konsernin lainat emoyhtiön taseesta useiden erillisten tytäryhtiöiden taseisiin konserni voi moninkertaistaa vähennyskelpoisten korkomenojen määrän ja saavuttaa merkittävän verohyödyn. Finnwatchin vuonna 2020 julkaisema artikkeli osoitti, että näin on toimittu mm. Suomen suurimmassa kiinteistösijoitusyhtiössä². Kyseisen sijoitusyhtiön verojärjestelyn taustalla vaikutti se, että Suomessa korkovähennysrajat ulotettiin koskemaan konsernin ulkopuolelta nostettuja lainoja veronkiertodirektiivin pohjalta tehtyjen päivitysten yhteydessä. Koska kiinteistösijoituskonsernin korot olisivat tämän seurauksena muuttuneet isoilta osin vähennyskeltottomiksi, hajautti kiinteistökonserni aiemmin emoyhtiön taseessa olleet lainansa lukuisten konserniyhtiöidensä taseisiin. Tällä tavoin vähennyskelpoisten

---

¹ Finnwatch. (2023). Tapaustudkimus: kansainvälisten metsärahastojen ja -sijoitusyhtiöiden verojärjestelyt. Tutkimusartikkeli.

https://finnwatch.org/images/pdf/Tutkimusartikkeli_Tapaustudkimus_kansainvalisten_metsarahastojen_ja_sijoitusyhtioiden_verojarjestelyt.pdf

² Finnwatch. (2020). Aggressiivista verosuunnittelua kiinteistöalalla. Tutkimusartikkeli. <https://finnwatch.org/fi/tutkimukset/aggressiivista-verosuunnittelua-kiinteistoealalla>

korkeiden määrää moninkertaistui, sillä konserniin kuuluu noin 200 erillisyhtiötä. Näistä jokainen voi nyky säännösten nojalla vähentää verotuksessaan nettokorkomenoja 3 miljoonan euron edestä. Kokonaistasolla vähennyskelpoisten korkomenojen määrä nousee näin todella korkeaksi. Edellä mainitun kaltaiset järjestelyt puoltavat vahvasti euromääräisten rajojen asettamista konsernikohtaisiksi.

Korkeiden ylärajojen ohella veronkiertodirektiivin mukaisten korkovähennysrajoitusten tehoa heikentää erittäin antelias vanhoja lainoja koskeva siirtymäsäännös, joka vapauttaa kaikki ennen 17.6.2016 nostetut lainat korkovähennysrajoituksilta, kunhan lainaehtoihin ei ole sen jälkeen tehty laina-aikaa pidentäviä tai lainamäärää kasvattavia muutoksia. Aloilla, joilla investointitarpeet ovat suuria, ja lainarahoitus siksi mittavaa ja pitkäaikaista, siirtymäsäännös saattaa edelleen keventää verotusta merkittävästi. Tämä on ollut tilanne esimerkiksi suuren Suomessa toimivan sähkönsiirtoyhtiön kohdalla: Finnwatchin selvityksessä havaittiin vuonna 2020, että reilusti yli puolet yrityksen lainoista oli nostettu ennen 17.6.2016 ja näistä lainoista maksetut korot saatiin siten vähentää kokonaisuudessaan³. Siirtymäsäännöksen tarjoamalle vapautukselle on vaikea löytää perusteita enää tässä vaiheessa, kun veronkiertodirektiivin implementoinnista on kulunut pitkä aika. Direktiivin 4. artiklan 4 a -kohta tulisikin poistaa.

Myös direktiivin 4. artiklan 5 a -kohta voi sellaisenaan implementoituna johtaa rajoitusten merkittävään vesittymiseen. Kyse on säännöksestä, jonka nojalla velkaksiin konserneihin kuuluvat yritykset voivat vapautua kokonaan korkovähennysrajoituksilta. Säännös kannustaa yrityksiä muokkaamaan rahoitusrakennettaan vapautuksen ehdot täyttävään muotoon. Näin oli toimittu mm. yhdessä Suomen suurimmista sähkönsiirtoyhtiöistä⁴. Yrityksen omistajat lainasivat varoja Alankomaihin rekisteröidylle emoyhtiölle, joka puolestaan lainasi varat edelleen suomalaisyhtiölle. Lopputulemana oli tilanne, jossa suomalaisyhtiön velka-aste ei noussut konsernia korkeammaksi, ja kaikki korkomenot saatiin vähentää verotuksessa siitä huolimatta, että lainat oli nostettu etuyhteystahoilta. Tätä jatkui vuosia. Tilanne korjaantui oletettavasti vuoden 2023 alussa, kun direktiivin 4. artiklan 5 a -kohtaan perustuvan vapautuksen soveltumisedellytyksiä kiristettiin Suomessa kansallisesti. Osana veronkiertodirektiivin evaluaatiota olisi silti perusteltua arvioida tulisiko direktiivin 4. artiklan 5 a -kohta poistaa kokonaan.

Viimeinen huomiomme korkovähennysrajoitusten osalta liittyy korkovähennysrajoitusten soveltamisalaan Suomen kansallisessa lainsäädännössä. Nykyisellään rajoitusten ulkopuolelle jäävät kokonaan yhteisetuiksi kutsutut verovelvolliset. Kyse on omistusrakenteesta, jota käytetään mm. metsäsijoituksissa. Koska korkovähennysrajoitukset eivät koske yhteisetuusia, voidaan näitä rakenteita hyödyntää voitonsiirrossa. Finnwatchin

³ Finnwatch. (2020). Sähkönsiirtoyhtiöt välttävät veroja korkojärjestelyillä. Tutkimusartikkeli. <https://finnwatch.org/fi/tutkimukset/saehkoensiirtoyhtioet-vaelttaevaet-veroja-korkojaerjestelyilla>

⁴ Ks. Finnwatch. (2020). Sähkönsiirtoyhtiöt välttävät veroja korkojärjestelyillä. Tutkimusartikkeli. <https://finnwatch.org/fi/tutkimukset/saehkoensiirtoyhtioet-vaelttaevaet-veroja-korkojaerjestelyilla>; ja Finnwatch. (2021). Verovälttely sähkönsiirtoalalla jatkuu. Tutkimusartikkeli. <https://finnwatch.org/fi/tutkimukset/verovaelttely-saehkoensiirtoalalla-jatkuu>

metsärahasoja tarkastelleen selvityksen perusteella tätä myös tapahtuu⁵. Esimerkiksi eräs suuri ranskalainen finanssikonserni omistaa Suomessa metsää yhteisetuuksiin lukeutuvan yhteismetsän kautta. Yhteismetsään on sijoitettu lähes yksinomaan vierasta pääomaa, mihin liittyvät korkokulut on saatu vähentää kokonaisuudessaan Suomessa. Tämän seurauksena yhteismetsän ei ole tarvinnut maksaa Suomeen juuri ollenkaan yhteisöveroaa. Arvioinnissa tulisikin pohtia, miten varmistetaan, että kaikki relevantit verovelvolliset ovat direktiivipohjaisen sääntelyn piirissä.

Ulkomaisia väliyhtiöitä koskevien säännösten ongelmakohdat

Ulkomaisia väliyhtiöitä koskevien säännösten (myöh. väliyhteisösäännösten) tavoitteena on ehkäistä verotettavan tulon siirtämistä matalan verotuksen valtioon perustettuun yhtiöön. Väliyhteisösäännösten perusteella EU-valtioon sijoittautunutta yhtiötä voidaan verottaa sen kotimaassa ulkomaisen yhtiön tuloista, jos ulkomainen yhtiö katsotaan nk. väliyhteisöksi. Tämä edellyttää, että EU-valtioon sijoittuneen yhtiön omistusosuus ulkomaisessa yhtiössä on riittävän suuri, ja ulkomaisen yhtiön veroaste alittaa väliyhteisösäännöksissä määritetyt rajat. Direktiivissä omistusosuutta koskeva raja on asetettu 50 prosenttiin ja veroasteen katsotaan jäävän liian matalaksi, jos perityt verot yltyvät alle puoleen siitä, mitä vastaavasta tulosta olisi peritty omistavan yhtiön kotimaassa. Näitä rajoja voidaan pitää hyvin väljinä, sillä ne mahdollistavat edelleen merkittävien verohyötyjen saavuttamisen ulkomaille perustettujen etuyhteisyhtiöiden avulla. Rajojen tasoa tulisikin arvioida osana komission suorittamaa arviointia.

Direktiivi tarjoaa väliyhteisötulon verotukseen kaksi erilaista vaihtoehtoa. Jäsenmaat voivat verottaa väliyhteisön tuloja vain niiltä osin kuin ne ovat syntyneet epäaidoista verotuksen kevenemiseen tähtäävistä järjestelyistä (7. artiklan 2 b kohta). Vaihtoehtoisesti maat voivat verottaa väliyhteisön kaikkia passiivisuonteisia tuloja (7. artiklan 2 a kohta). Koska kyse on minimisäännöksestä, jälkimmäinen vaihtoehto mahdollistaa myös kaikkien väliyhteisön tulojen verotuksen sitä omistavan yhtiön tulona. Tämä lähestymistapa on omaksuttu muun muassa Suomessa.

Vaikka 7. artiklan 2 a kohdan mukaista passiivitulojen tai kaikkien tulojen verotusta voidaan pitää huomattavasti 2 b kohdan epäaitoihin järjestelyihin rajautuvaa vaihtoehtoa parempana ratkaisuna, jäävät väliyhteisösäännökset myös tämän toteutustavan valinneissa maissa tosiasiallisesti heikoiksi. Syy tälle on se, ettei väliyhteisösäännöksiä pääsääntöisesti voida soveltaa toisessa EU-maassa sijaitsevan väliyhteisön kohdalla säännöksiin sisältyvän taloudellista toimintaa koskevan poikkeuksen vuoksi.

---

⁵ Finnwatch. (2023). Tapaustutkimus: kansainvälisten metsärahasojien ja -sijoitusyhtiöiden verojärjestelyt. Tutkimusartikkeli, s. 27–28.
https://finnwatch.org/images/pdf/Tutkimusartikkeli_Tapaustutkimus_kansainvalisten_metsarahastoje_ja_sijoitusyhtioiden_verojarjestelyt.pdf

Taloudellista toimintaa koskevan poikkeussäännöksen mukaan väliyhteisön tuloa ei veroteta silloin, kun “ulkomainen väliyhtiö harjoittaa merkittävää taloudellista toimintaa, johon liittyy henkilöstöä, laitteita, varoja ja tiloja.” Käytännössä nämä edellytykset voivat täytyä jo sillä, että yritys vuokraa toimitilan ja palkkaa sinne yksittäisen henkilön. Toisiin ETA-maihin perustettujen yhteisöjen kohdalla poikkeussäännöksen soveltaminen on edellytysten täytyessä pakollista – EU-maa ei siis voi jättää sisällyttämättä tätä vapautusta kansalliseen lainsäädäntöönsä. Tämä vesittää väliyhteisösäännöksiä merkittävästi, koska tutkimusten mukaan valtaosa EU-maista ulossuuntautuvasta voitonsiirrosta ohjautuu nimenomaan toisiin EU-maihin⁶. Toisaalta esimerkiksi Suomessa poikkeussäännös on ulotettu tietyn lisäedellytyksin koskemaan myös ETA-alueen ulkopuolisissa maissa harjoitettua toimintaa, mikä kaventaa väliyhteisösäännösten soveltumista entisestään.

Taloudellista toimintaa koskevan poikkeuksen ongelmallisuutta ja sen tulkintaan liittyvää epävarmuutta on käsitelty tuoreessa Nordic Tax Journalissa julkaistussa tutkimuksessa⁷. Suomen väliyhteisösäännöksiin keskittyvässä artikkelissa todetaan, että poikkeussäännös avaa merkittäviä verosuunnittelumahdollisuuksia, joita voidaan hyödyntää etenkin EU-alueelle perustettavien yhtiöiden kohdalla. Poikkeussäännöksestä johtuen väliyhteisösäännösten soveltuminen myös vaihtelee suuresti: toisinaan säännösten piiriin voi lukeutua aitoa työvoimaintensiivistä liiketoimintaa sijaintimaassaan harjoittavia yhtiöitä samaan aikaan kun ETA-alueella toimivat yhtiöt voivat vapautua kokonaan väliyhteisötulon verotukselta, vaikka niiden toiminta olisi melko passiivisluonteista. Tilannetta ei voi mitenkään pitää tarkoituksenmukaisena, ja komission tulisikin etsiä keinoja, joilla väliyhteisösäännökset saataisiin toimiviksi myös ETA-maihin sijoittuneiden väliyhteisöjen kohdalla. Koska poikkeussäännöksen juuret ovat EU:n perustussopimukseen kirjatussa sijoittautumisvapaudessa sekä nk. Cadbury Schweppes -ratkaisussa, ei tehtävä ole yksinkertainen. Siihen on kuitenkin tartuttava, koska muutoin väliyhteisösäännösten teho ja merkitys jäävät pysyvästi vähäisiksi. Ratkaisuja voidaan etsiä esimerkiksi Tanskan väliyhteisölainsäädännöstä. Muihin kuin ETA-maihin perustettujen väliyhteisöjen tapauksessa mahdollisuus vapauttavaan poikkeussääntöön tulisi poistaa direktiivistä kokonaan.

Tarve ottaa käyttöön myös yksityishenkilöitä koskeva maastapoistumisvero

Direktiivin 5. artiklaan sisältyvien maastapoistumisverotusta koskevien säännösten tavoitteena on estää järjestelyt, joissa yrityksen yhdessä jäsenmaassa kerryttämiä varallisuuseriä siirretään matalan verotuksen maahan veroilta välttymiseksi. Jos yritys esimerkiksi haluaa siirtää Suomessa kehittämiään aineettomia oikeuksia sellaiseen maahan, jossa näiden omaisuuserien synnyttämiä tuloja verotetaan kevyesti, voi Suomi

⁶ Ks. esim. Tørsløv, T., Wier, L. & Zucman, G. (2022). The Missing Profits of Nations. <https://gabriel-zucman.eu/files/TWZ2022Restud.pdf>

⁷ Tokola, A. (2023). Changes to the Finnish CFC Regime: What Were the Effects?. Nordic Tax Journal Volume 2023 (2023): Issue 1 (December 2023). <https://doi.org/10.2478/ntaxj-2022-0010>

maastapoistumissäännösten nojalla lukea omaisuuden niin kutsutun maastapoistumisarvon ja poistamattoman hankintamenon erotuksen yhtiön verotettavaksi tuloksi.

Finnwatch ei ole tehnyt tutkimusta yritysten maastapoistumisverotusta koskevien säännösten tehokkuudesta, mutta yksi kehitystarve on ilmeinen: vastaavat säännökset tarvitaan yritysten lisäksi myös yksityishenkilöiden verotukseen. Monissa EU-maissa yksityishenkilöä koskevat maastapoistumisverosäännökset on otettu käyttöön kansallisesti, mutta osasta jäsenmaita säännökset puuttuvat. Tämä yhdistettynä siihen, ettei pääomatuloja veroteta kaikissa maissa, avaa varakkaille yksityishenkilöille mahdollisuuksia välttää omaisuuden arvonnousuista perittäviä luovutusvoitto- ym. veroja. Myös näihin yksityishenkilöille avautuviin veronvälttämismahdollisuuksiin tulisi puuttua veronkiertodirektiivillä. Direktiivimuotoinen minimisääntely myös yhdenmukaistaisi jo olemassa olevia (ja nykyisellään maasta toiseen vaihtelevia) yksityishenkilöiden maastapoistumisverosäännöksiä.

Suomi lukeutuu niihin maihin, joissa yksityishenkilöitä koskevaa maastapoistumisveroa ei ole säädetty lainkaan. Tämä on johtanut tilanteeseen, jossa varakkaiden maastamuutot suuntautuvat huomattavasti muita useammin sellaisiin maihin, joissa omaisuuden myynnistä saatuja luovutusvoittoja ei veroteta tai niihin kohdistuu hyvin matala verotus⁸. Tilanne olisi tietenkin mahdollista korjata myös kansallisesti, mutta yksityishenkilöitä koskevien maastapoistumisverosäännösten direktiivimuotoisella toteutuksella taattaisiin sääntelyn yhtenäisyys EU-alueella ja turvattaisiin jäsenmaiden veropohjia laajemmin. Direktiivipohjainen sääntely estäisi myös EU-maiden välistä haitallista verokilpailua. Finnwatchin vuonna 2023 julkaistussa selvityksessä havaittiin, että varakkaimmat suomalaiset muuttivat muita useammin mm. Espanjaan, Luxemburgiin, Portugaliin sekä Kyprokselle, joista kaikki ovat tarjonneet joko laajempaa luovutusvoittojen verovapautta tai erityisiä maahanmuuttajille suunnattuja veroetuja⁹.

Finnwatch huomauttaa myös, että direktiivissä verosta käytetty termi "maastapoistumisvero" on ongelmallinen ja on aiheuttanut laajoja (ja monelta osin tahallisia) väärinkäsityksiä verotuksen kohteesta. Koska maastapoistumisvero ei kohdistu maastapoistumiseen tai muuttoihin vaan verottamatta jääneisiin arvonnousuihin, on Suomessa käytävässä julkisessa keskustelussa omaksuttu veroa täsmällisemmin kuvaava nimi "arvonnousuvero". Tätä nimeä tulisi siirtyä käyttämään myös veronkiertodirektiivissä.

---

⁸ Ks. esim. Finnwatch. (2023). Maastamuuttajan omaisuustulojen ja kohdemaan verotuksen välinen yhteys. Seurantaraportti. <https://finnwatch.org/fi/julkaisut/maastamuuttajan-omaisuustulojen-ja-kohdemaan-verotuksen-vaelinen-yhteys>

⁹ Finnwatch. (2023). Maastamuuttajan omaisuustulojen ja kohdemaan verotuksen välinen yhteys. Seurantaraportti. <https://finnwatch.org/fi/julkaisut/maastamuuttajan-omaisuustulojen-ja-kohdemaan-verotuksen-vaelinen-yhteys>

Minimiverosäätely ei poista tarvetta veronkiertodirektiiville

Useimmissa EU-maissa tämän vuoden aikana käyttöön otettu suuryritysten minimivero tulee auttamaan aggressiivisen verosuunnittelun ja haitallisen verokilpailun kitkemisessä, mutta se ei tee muuta säätelyä tarpeettomaksi. Vielä ei tiedetä, miten hyvin minimivero käytännössä toimii, ja tietyt minimiveron toteutukseen liittyvät piirteet (kuten substanssiperusteinen vähennys) voivat johtaa siihen, ettei täydennysveroa tule tosiasiallisesti maksettavaksi edes kaikissa niissä tilanteissa, joissa yhtiön maksamat verot jäävät hyvin matalaksi. Lisäksi minimiverosäännösten soveltamisala rajautuu todella suuriin monikansallisiin yrityksiin, kun taas veronkiertodirektiivin säännökset koskevat kaikkia yrityksiä niiden kokoluokasta riippumatta. Siten veronkiertodirektiivin piiriin kuuluvalla säätelyllä on edelleen selkeä tarve eikä säätelyä tule minimiveron käyttöönoton vuoksi rajata.